

Arrest

nr. 206 530 van 5 juli 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. OPSOMMER
Gentstraat 152
9700 OUDENAARDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die handelen als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren allen van Armeense nationaliteit te zijn, op 13 maart 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 februari 2017 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 9 februari 2017 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat L. MAROY *loco* J. OPSOMMER en van advocaat J. TASSEROY, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 23 december 2016 dient de eerste wettige vertegenwoordiger van de verzoekende partijen voor zichzelf, de tweede wettige vertegenwoordiger en de twee minderjarige verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Op 9 februari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de twee wettige vertegenwoordigers van de verzoekende partijen ter kennis wordt gebracht en luidt als volgt:

“(…) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.12.2016 werd ingediend door :

A(...), S(...) (R.R. (...))

Geboren te (...) op (...)

T(...), A(...) (R.R. (...))

Geboren op (...)

Wettelijke vertegenwoordigers van:

T(...) Ar(...) (R.R. (...))

Geboren op (...).2004

T(...), H(...) (R.R. (...))

Geboren op (...).2006

Nationaliteit: Armenië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag werd afgesloten op 28.12.2011 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hun tweede asielaanvraag werd afgesloten op 03.02.2012 met een beslissing ‘weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten’ door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures – namelijk 1 jaar voor de eerste en één maand voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beroepen zich op de, hun inziens, onredelijke lange beroepstermijn tegen een negatieve beslissing 9bis als buitengewone omstandigheid. Ze halen aan dat zij tijdens deze beroepsprocedure genoodzaakt waren in België te blijven op basis van artikel 6 EVRM, het recht om gehoord te worden. Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat zij na het afsluiten van hun beide asielprocedures een bevel om het grondgebied te verlaten betekenden op datum van 03.02.2012. Op datum van 16.05.2012 dienden zij een aanvraag 9ter in die onontvankelijk werd afgesloten op datum van 04.09.2012 en gepaard ging met een bevel om het grondgebied te verlaten, aan betrokkenen betekend op 24.10.2012. Zij kozen ervoor om geen gevolg te geven aan dit nieuwe bevel om het grondgebied te verlaten. Op datum van 17.01.2013 dienden zij een aanvraag 9bis in die onontvankelijk werd afgesloten op datum van 12.08.2013 en gepaard ging met een bevel om het grondgebied te

verlaten met inreisverbod, aan betrokkenen betekend op 21.08.2013. Betrokkenen kozen er weerom voor om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dienden inderdaad beroep in bij de RVV tegen deze negatieve beslissing en het bijhorende inreisverbod. Dit beroep werd echter verworpen door de RVV op datum van 13.07.2016. Het feit dat deze beroepsprocedure lang aansleepte, kan echter niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Deze beroepsprocedure heeft namelijk geen schorsende werking en stond uitvoeringsmaatregelen dan ook niet in de weg. Betrokkenen dienden te weten dat deze beroepsprocedure geen enkele invloed had op hun legaal daar ze niet in het bezit gesteld werden van enig proceduredocument, net omdat deze procedure geen schorsende werking heeft. Hun aanvraag 9bis werd binnen een redelijk termijn behandeld. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid die een terugkeer naar het land van herkomst uiterst moeilijk maakt. Betrokkenen konden zich bovendien in deze procedure laten vertegenwoordigen door hun raadsman teneinde hun belangen te behartigen. Betrokkenen menen bovendien dat dit lange aanslepen van hun beroepsprocedure beschouwd dient te worden als een onmenselijke en vernederende behandeling waarvoor de Belgische Staat verantwoordelijk is en beroepen zich aldus op een schending van artikel 3 EVRM. Echter, het loutere feit dat een beroepsprocedure ingediend tegen een negatieve beslissing 9bis lang aansleept, kan niet weerhouden worden als een schending van artikel 3 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Betrokkenen dienden bovendien te weten dat dit beroep geen opschortende werking heeft. Het is louter de persoonlijke mening van betrokkenen dat deze lange beroepsprocedure een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM. Een loutere persoonlijke mening is niet voldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Het inroepen van art. 6 van het EVRM kan eveneens niet weerhouden worden. Dit artikel is immers slechts geldig in burgerlijke en strafrechtelijke zaken en asielrecht is een politiek recht. Inzake administratieve beslissingen die genomen worden in het kader van de Vreemdelingenwet kunnen betrokkenen geen schending van de rechten van verdediging inroepen aangezien dit rechtsbeginsel niet van toepassing is op deze beslissingen. Betwistingen in verband met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen vallen buiten het toepassingsgebied van art. 6 van het EVRM omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich verder op de scholing van hun kinderen waarbij ze aanhalen dat het onderbreken van een schooljaar een buitengewone omstandigheid zou uitmaken. Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het jongste kind steeds plaats vond in illegaal verblijf en voor het oudste kind is dit sinds 03.02.2012 het geval. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Betrokkenen beroepen zich verder op het feit dat hun kinderen in Armenië nooit naar school geweest zijn, dat het Armeense schoolsysteem volledig zou afwijken van het Belgische onderwijssysteem en dat de kinderen nooit geleerd hebben om Armeens te schrijven en daarnaast ook het Armeens niet voldoende machtig zijn om het te spreken. Verzoekers maken het echter niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Armenië hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Armenië niet zouden kunnen aansluiten op school. Beide kinderen zijn geboren in Armenië en hebben er hun eerste levensjaren doorgebracht (H(...) vier jaar en Ar(...) zes jaar) en ook via hun ouders hebben ze een band met Armenië. Verzoekers hebben immers de Armeense nationaliteit en zijn in Armenië geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Volledigheidshalve merken we op dat het zeer ongeloofwaardig is dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Armeens zouden spreken, wat toch hun moedertaal is en dat de kinderen niet zouden opgevoed zijn in deze taal. Dit wordt nog verder onderbouwd door het feit dat mevrouw A(...) geen enkel bewijs voorlegt van gevolgde Nederlandse taallessen en dat mijnheer T(...) enkel bewijs voorlegt dat hij richtgraad 1 behaalde, wat het laagste niveau is, namelijk het overlevingsniveau. Dit maakt het weinig aannemelijk dat betrokkenen thuis Nederlands zouden spreken. We merken verder op dat de ouders er

steeds van op de hoogte waren dat hun verblijf precair was en dat de scholing van de kinderen slechts een eventuele tijdelijke oplossing was. De ouders dienden de kinderen te beschermen tegen de nadelen van een eventuele terugkeer door hen hun moedertaal aan te leren. Betrokkenen tonen bovendien niet aan waarom de kinderen het Armeens, de officiële taal in het land van herkomst, niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich verder op het manifest afwijkende en beperktere studieprogramma in het Armeense onderwijssysteem waar het niveau lager zou liggen en waar ze niet dezelfde leerstof onderricht zou krijgen dan in België. Echter, we merken op dat normaal is dat het Belgische onderwijssysteem en het Armeense verschillend zijn, het gaat hier immers om verschillende landen. Betrokkenen kunnen zich niet op het mindere Armeense onderwijssysteem beroepen als buitengewone omstandigheden gezien dit feit voor alle Armeense onderdanen geldt. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 9, artikel 27 en artikel 28. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van deze artikels van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot art. 28 van het Kinderrechtenverdrag, dat gesteld dient te worden dat t het recht op onderwijs niet ontzegd wordt bij een terugkeer. Betrokkenen tonen niet aan dat een scholing niet kan verkregen worden in het land van herkomst. Wat betreft het aangehaalde artikel 9 (scheiding kind en ouders) dient opgemerkt te worden dat er van een inmenging in het privé- en gezinsleven geen sprake is gezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor het hele gezin geldt zodat de ouders niet van de kinderen gescheiden worden. Wat betreft artikel 27 (het recht van het kind om een passende levensstandaard te genieten) stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat zij in Armenië geen passende levensstandaard zouden kunnen genieten. Bovendien dient opgemerkt te worden dat verzoekers er steeds op de hoogte waren dat hun verblijfssituatie precair was en dat de mogelijkheid bestond dat de door hen ingestelde procedures negatief afgesloten zouden worden en dat zij zouden moeten terugkeren naar haar land van herkomst. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkenen zich sinds 03.02.2012 genesteld hebben in illegaal verblijf.

Wat betreft artikel 8 EVRM en artikel 22 van de Belgische Grondwet, stellen we vast dat deze artikels hier niet van toepassing zijn aangezien het hele gezin niet in aanmerking komt voor een verblijfsmachtiging zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Volledigheidshalve merken we op dat mevrouw ruim 28 jaar en mijnheer ruim 32 in Armenië verbleven waar ze geboren en getogen zijn en waar hun hele familie verblijft. De hier in België opgebouwde banden kunnen dan ook geenszins vergeleken worden met hun banden in het land van herkomst. Betrokkenen tonen dan ook niet aan dat er sprake is van enige schending van artikel 8 EVRM.

Betrokkenen beroepen zich verder op het feit dat mijnheer T(...) bakker van beroep is en in zijn thuisland een bakkerij gehad heeft, waardoor hij hier onmiddellijk aan de slag zou kunnen als banketbakker, wat een knelpuntberoep is. Echter, indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkenen reeds zes jaar op het Belgische grondgebied zouden verblijven, dat zij inmiddels geïntegreerd zouden zijn, dat zij hun affectieve, sociale en economische belangen in België gevestigd zouden hebben, dat mijnheer de Nederlandse taal zou spreken, dat zij allebei onmiddellijk aan de slag zouden kunnen, dat ze deel willen uitmaken van de scholengemeenschap van hun kinderen, dat zij zich regelmatig als vrijwilliger zouden aanbieden, dat de kinderen hier hun eerste communie zouden gedaan hebben, dat hun kinderen deel

zouden nemen aan het verenigingsleven, dat de buurtbewoners laaiend enthousiast zouden zijn over de inspanningen tot inburgering van dit gezin, dat ze een ruime vriendenkring opgebouwd zouden hebben, dat zij een vaste waarde geworden zouden zijn in het dorp, dat zij een onlosmakelijke schakel geworden zouden zijn in de gemeenschap, dat zij een meerwaarde zouden betekenen voor de samenleving, dat mijnheer een knelpuntberoep zou kunnen uitoefenen en dat ze verschillende getuigenverklaringen voorleggen evenals een arbeidsovereenkomst voor arbeiders op naam van mijnheer T(...) d.d. 07.11.2012, een attest van beëindiging van een beroepsopleiding voor mijnheer T(...) d.d. 25.06.2012, een certificaat van de opleiding Nederlands tweede taal RG1 voor mijnheer, een getuigschrift van beroepsopleiding 'nederlands voor anderstaligen voor technische beroepen' voor mijnheer, zijn attest van inburgering, een tewerkstellingsattest van mevrouw en een werkbelofte voor mevrouw) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). (...)"

1.3 Op 9 februari 2017 neemt de gemachtigde ten aanzien van de tweede wettige vertegenwoordiger van de verzoekende partijen en de twee minderjarige verzoekende partijen een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de tweede wettige vertegenwoordiger ter kennis wordt gebracht en luidt als volgt:

"(...) Mevrouw,

*Naam, voornaam: A(...), S(...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Armenië*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

Betrokkene dient vergezeld te worden door:

*T(...) Ar(...), geboren op (...).2004, nationaliteit: Armenië
T(...) H(...), geboren op (...).2006, nationaliteit: Armenië*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12.08.2013, aan betrokkene betekend op 21.08.2013. (...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1.1 In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij met betrekking tot de tweede bestreden beslissing een exceptie van onontvankelijkheid op, omdat ten aanzien van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen middel zou zijn aangevoerd.

3.1.2 Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De Raad wijst erop dat de verzoekende partijen zich in punt 6 van het onderdeel *“Aangaande de gegrondheid van het beroep”* van hun verzoekschrift wel degelijk richten tegen de tweede bestreden beslissing. Zij geven hierbij aan dat de eerste en de tweede bestreden beslissing een complexe rechtshandeling uitmaken, en dat de tweede bestreden beslissing moet vernietigd worden, omdat de eerste bestreden beslissing moet vernietigd worden. De verwerende partij kan dan ook niet voorhouden dat de verzoekende partijen niet duidelijk zouden maken op grond waarvan een vernietiging van de tweede bestreden beslissing zich volgens hen opdringt. De voormelde exceptie van onontvankelijkheid wordt verworpen.

3.2 In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij met betrekking tot de tweede bestreden beslissing tevens een exceptie van gebrek aan belang op, aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en de gemachtigde in zulk geval niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt.

3.2.1 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*cf. RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037*).

Opdat een verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan deze verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

3.2.2 Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: (...)”

De overheid wordt gezegd over een gebonden bevoegdheid te beschikken *“(w)anneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissen”* (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Wolters Kluwer, 2014, 1014, nr. 1057).

Het gebruik van het woord *“moet”* in voormeld artikel 7, eerste lid sluit echter niet uit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt.

In de eerste plaats wijst de Raad erop dat artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet zelf uitdrukkelijk bepaalt dat een bevel kan of moet gegeven worden “(o) *nverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*”. Zodoende dient de gemachtigde zich, alvorens het bevel te geven, hoe dan ook ervan te vergewissen of er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen. Zo mag onder meer geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). De Raad merkt op dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen ook zelf aangeeft dat de gemachtigde op een wettige wijze kan beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven, wanneer dit een schending van hogere rechtsnormen zou impliceren.

Voor zover deze verplichting in hoofde van de gemachtigde op zich niet reeds zou volstaan om een gebonden bevoegdheid uit te sluiten, wijst de Raad nog op het volgende.

Overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dient de gemachtigde bij het nemen van de beslissing tot verwijdering rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Noch artikel 74/13 zelf – dat in algemene bewoordingen verwijst naar “*een beslissing tot verwijdering*” – noch enige andere bepaling uit de vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen de in artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet opgesomde gevallen waarin een bevel “*moet*” worden afgegeven (met name onder 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de in voormeld artikel 7, eerste lid opgesomde gevallen waarin een bevel “*kan*” worden afgegeven (met name onder 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9° en 10°). Er kan dan ook niet worden volgehouden dat het de gemachtigde aan elke beoordelingsmarge ontbreekt bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Ten slotte dient erop gewezen te worden dat de Raad in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (cf. RvS 13 september 2010, nr. 207.325). Zodoende heeft een verzoekende partij er hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies te betwisten die tot het bestreden bevel aanleiding hebben gegeven, ook al legt artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet in bepaalde gevallen (binnen de voormelde grenzen) een verplichting op tot het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten, en ook al moet bij de beoordeling van de middelen in voorkomend geval rekening gehouden worden met het feit dat van zulke verplichting sprake is (cf. RvS 29 mei 2009, nr. 193.654). Een dergelijk onderzoek raakt de grond van de zaak.

Uit het bovenstaande blijkt dat de totstandkoming van een bevel om het grondgebied te verlaten steeds een concrete beoordeling en appreciatie vergt, zodat zulke beslissing dan ook niet wordt genomen in de uitoefening van een gebonden bevoegdheid, maar wezenlijk discretionair is (cf. RvS 2 april 2009 (AV), nr. 192.198). Zodoende kan niet worden aangenomen dat de gemachtigde in de gevallen voorzien in artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12° slechts over een zuiver gebonden bevoegdheid beschikt, die elke discretionaire appreciatie uitsluit (cf. RvS 4 juni 2015, nrs. 231.443 en 231.444), ook al is de appreciatie in voormelde gevallen niet zo ruim als in de overige in artikel 7, eerste lid voorziene gevallen. *Mutatis mutandis* kan er ook niet automatisch van worden uitgegaan dat het door de verwerende partij aangehaalde eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van 4 september 2012 zonder meer uitvoerbaar zal zijn.

De verwijzing van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen naar het arrest nr. 223.024 van 25 november 2015 van de Raad van State kan aan de bovenstaande vaststellingen geen afbreuk doen. Arresten in de continentale rechtstraditie hebben immers geen precedentenwaarde. Bovendien blijkt uit bovenstaande bespreking dat de Raad zich op meerdere elementen steunt om het belang van de verzoekende partijen te aanvaarden, en niet slechts op een (eventuele) schending van een hogere rechtsnorm.

De verzoekende partijen hebben dan ook wel degelijk belang bij het aanvechten van het bevel om het grondgebied te verlaten. De exceptie van de verwerende partij dient aldus te worden verworpen.

3.3.1 Ten slotte werpt de verwerende partij in haar nota met opmerkingen met betrekking tot de tweede bestreden beslissing een exceptie van onontvankelijkheid op, omdat er onvoldoende samenhang zou bestaan tussen de eerste en de tweede bestreden beslissing.

3.3.2 De Raad wijst erop dat meerdere beslissingen slechts ontvankelijk als een enkele rechtszaak aanhangig kunnen worden gemaakt indien de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de beslissingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat vaststellingen gedaan met betrekking tot één beslissing een weerslag zullen hebben op de uitkomst van een andere.

In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

De verzoekende partijen voeren in hun verzoekschrift aan dat de tweede bestreden beslissing samen met de eerste bestreden beslissing een complexe rechtshandeling uitmaakt. Zij geven aan dat het duidelijk is dat de tweede bestreden beslissing volgt uit de eerste bestreden beslissing. Ter terechtzitting van 31 mei 2018 stellen zij met betrekking tot de opgeworpen exceptie van de verwerende partij dat naar aanleiding van het nemen van de beslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ook een bevel om het grondgebied te verlaten werd bekendgemaakt en dat indien er geen zulke "beslissing 9bis" zou zijn, het bevel niet gevolgd zou zijn. Ze menen dat de verknochtheid van deze dossiers aldus is aangetoond en benadrukken dat het bevel samenhangt met de beslissing op grond van voormeld artikel 9bis. De verwerende partij stelt dat er twee onderscheiden beslissingen zijn, met elk eigen juridische en feitelijke motieven.

De Raad wijst erop dat de eerste bestreden beslissing werd genomen naar aanleiding van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en dat de tweede bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft. Het is niet omdat de bestreden beslissingen hun steun vinden in onderscheiden bepalingen in de vreemdelingenwet dat niet meer kan worden vastgesteld dat ze werden genomen naar aanleiding van eenzelfde oorzaak of gebeurtenis. Het is niet geheel onlogisch dat, wanneer een verblijfsaanvraag geweigerd wordt, naar aanleiding van die beslissing wordt vastgesteld dat de betrokken vreemdeling onregelmatig op het grondgebied verblijft en derhalve een terugkeermaatregel wordt genomen.

Een dergelijke continuïteit in de besluitvorming sluit aan bij de algemene opzet en de structuur van de verblijfsreglementering die opeenvolgend bestaat uit toegang tot het grondgebied, kort verblijf, lang verblijf, vestiging en verwijdering. Er kan dan ook niet te alle tijde, louter omwille van het feit dat de beslissingen steunen op onderscheiden bepalingen uit de vreemdelingenwet, automatisch worden gesteld dat wanneer een beslissing tot weigering van verblijf werd genomen, deze verder niets te maken kan hebben met de daarbij gepaard gaande verwijderingsmaatregel of handhavingsmaatregel. Een nader onderzoek naar de wijze waarop de bestreden beslissingen tot stand zijn gekomen, is geboden.

In casu werden de bestreden beslissingen beide genomen op 9 februari 2017, door attaché K. A., en op dezelfde dag ter kennis gebracht. In de brief van de Dienst Vreemdelingenzaken van 9 februari 2017 werd aan de burgemeester van Wortegem-Petegem eerst meegedeeld dat de aanvraag van 23 december 2016 om machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en werd hem vervolgens de instructie gegeven de betrokkenen uit te nodigen en hun zowel de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag als het bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen. Uit de handelswijze van de gemachtigde blijkt aldus dat hij bij zijn besluitvorming heeft gewacht op de afhandeling van de aanvraag op grond van voormeld artikel 9bis, alvorens over te gaan tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Zodoende blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat de gemachtigde het zelf nuttig en nodig heeft geacht om slechts over te gaan tot het afgeven van een bevel om het grondgebied te

verlaten, nadat over de door de verzoekende partijen ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf was beslist. Gelet op deze vaststellingen is de Raad *in casu* van oordeel dat er voldoende feitelijke samenhang is tussen de bestreden beslissingen om deze gezamenlijk te behandelen.

De Raad benadrukt nog dat het uitsluitend aan de rechter toekomt om te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Gelet op wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat het vlot verloop van het geding niet wordt geschaad, integendeel. Uit het besluitvormingsproces blijkt dat de gemachtigde van oordeel was dat de uitkomst van de aanvraag om machtiging tot verblijf bepalend was voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten. De goede rechtsbedeling wordt niet verhinderd door de gezamenlijke behandeling van de bestreden beslissingen. De exceptie van een gebrek aan samenhang kan niet worden bijgetreden. Het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing is dan ook ontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 9*bis* en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 9.3, 12, 27 en 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van de motiveringsplicht zoals vastgelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder van het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

Zij zetten in hun verzoekschrift het volgende uiteen:

“1.

Artikel 9bis Vreemdelingenwet stelt: (...)

In casu meent verwerende partij dat geen enkele van de door de ouders van verzoekers aangehaalde elementen een buitengewone omstandigheid vormt zoals vereist in art 9bis Vw.. Om die reden werd de regularisatieaanvraag onontvankelijk verklaard.

Verzoekers zijn van oordeel dat verwerende partij in strijd met art.9bis Vw. besloten heeft tot de onontvankelijkheid van hun regularisatieaanvraag. Immers betreft de situatie waarin beide verzoekers zich bevinden wel degelijk een buitengewone omstandigheid die het bijzonder moeilijk maakt voor de ouders van verzoekers om terug te keren naar hun herkomstland om daar een machtiging tot verblijf in België in te dienen.

Dat verzoekers mede door beslissingen van hun ouders in deze situatie van buitengewone omstandigheden zijn beland mag geen afbreuk doen aan het recht dat aan verzoekers wordt geboden door art. 9 bis Vw. om een aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen bij de burgemeester van Wortegem-Petegem.

Verzoekers zijn van oordeel dat verwerende partij op een foutieve en kennelijk onredelijke wijze art. 9 bis Vw. heeft toegepast en zodoende dit artikel heeft geschonden, samen met de materiële motiveringsplicht zoals gegarandeerd door art. 62 Vw. en de artt. 2 en 3 Motiveringswet.

In de aanvraag tot machtiging van verblijf werd als volgt gesteld : (...)

Het is reeds jaren gevestigde rechtspraak dat de onderbreking van een schoolopleiding van minderjarige kinderen als een buitengewone omstandigheid moet worden gezien:

“Buitengewone omstandigheden, in de zin van art. 9, derde lid (thans art. 9bis, § 1), zijn geen omstandigheden van overmacht. Het is voldoende dat de betrokkene, aantoonbaar dat het voor hem bijzonder moeilijk, is om terug, te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er een machtiging tot verblijf in België in te dienen. De verplichting om een schooljaar te onderbreken, zelfs in een, kleuterschool, kan een buitengewone omstandigheid uitmaken, zowel voor het kind als voor zijn ouders.”

(R.v.St., 6 maart 2001, K., nr. 93.760).

In casu hebben de ouders van verzoekers hun aanvraag ingediend in december 2016, dus halfweg het schooljaar van verzoekers.

Daarbij hebben de ouders van verzoeker niet enkel het onderbreken van het lopende schooljaar in België ingeroepen als bijzondere omstandigheid, maar ook en vooral de onmogelijkheid voor verzoekers om in Armenië een evenwaardige opleiding te kunnen volgen en doorlopen zonder onevenredige nadelen, (stuk 17 bij de aanvraag tot machtiging en thans opnieuw aangetoond door stuk 6)

Daarbij werd uitdrukkelijk gewezen op het feit dat beide verzoekers zelf nooit in Armenië naar school zijn gegaan en het Nederlands als moedertaal hanteren.

Beide verzoekers behalen goede tot uitstekende schoolresultaten in het Belgisch onderwijssysteem en hebben hun volledige schoolloopbaan in Nederlandstalig onderwijs doorlopen, (stuk 5)

In het verzoek tot machtiging van verblijf werd er op gewezen dat het schoolsysteem in Armenië van een veel lager niveau is dan het Belgisch onderwijssysteem maar vooral dat verzoekers door hun gebrekkige tot afwezige kennis van het Armeens niet eens in staat zouden zijn om in Armenië normaal onderwijs te volgen.

Er werd in het verzoek tot machtiging van verblijf dan ook uitdrukkelijk gesteld dat een verplichte aanvraag in Armenië gelijk zou staan met een schending van de art. 9 § 3, 27 en 28 I.V.R.K. omdat op die manier eigenlijk het recht op onderwijs van verzoekers zou worden geschonden.

In de aanvraag tot machtiging van verblijf van 23 december 2016 was met andere woorden absoluut een buitengewone omstandigheid in de zin van art. 9 bis Vw. ingeroepen.

In de bestreden beslissing wordt echter, totaal ten onrechte, gesteld dat er geen buitengewone omstandigheid aanwezig zou zijn. De verwerende partij stelt daartoe in de bestreden beslissing:

- Dat de ouders van verzoekers zich hebben genesteld in een illegaal verblijf;*
- Dat niet aannemelijk gemaakt wordt dat verzoekers niet zouden kunnen aansluiten op het schoolsysteem in Armenië;*
- Dat het ongeloofwaardig is dat de ouders van verzoekers met hun kinderen geen Armeens zouden praten.*

Deze motieven kunnen echter de bestreden beslissing niet dragen omdat ze ofwel manifest fout zijn, ofwel getuigen van een manifest onzorgvuldige voorbereiding van de beslissing ofwel niet ter zake dienend zijn en hoe dan ook het belang van het kind schaden.

Vooreerst is het motief dat de ouders van verzoekers zich zouden genesteld hebben in een illegaal verblijf een motief dat in geen enkel opzicht een verantwoording kan inhouden voor de beslissing dat de specifieke schooltoestand van verzoekers geen buitengewone omstandigheid is. Zelfs als het langdurig illegaal verblijf van de ouders van verzoekers al relevant zou zijn, quod non, mag en kan dit nooit in het nadeel van verzoekers als minderjarige kinderen spelen. Dat de buitengewone omstandigheid misschien mede door de ouders van verzoekers werd veroorzaakt, neemt niet weg dat er een buitengewone omstandigheid voorligt die de indiening van de aanvraag bij de burgemeester van Wortegem-Petegem mogelijk maakte.

Voorts was in de aanvraag tot machtiging van verblijf juist wel uitdrukkelijk gewezen op de onmogelijkheid om aan te sluiten in het Armeense schoolsysteem. In de aanvraag was immers gewezen op het afwijkende schoolsysteem waaromtrent een specifiek stuk 17 werd toegevoegd aan de aanvraag, op de schoolresultaten en specifieke genoten scholing van de verzoekers door middel van verschillende stukken van hun onderwijzers en schoolinstelling en de zeer gebrekkige kennis van het Armeens bij beide verzoekers. Nu dit alles duidelijk werd uitgelegd in de aanvraag en werd onderbouwd aan de hand van talloze stukken (in totaal werden 63 stukken gevoegd) kon verwerende partij natuurlijk niet zomaar stellen dat de ouders van verzoekers "het niet aannemelijk zouden maken" dat verzoekers "in Armenië niet zouden kunnen aansluiten op school".

Verwerende partij maakt hier volstrekt onterecht abstractie van het feit dat in het verzoek tot machtiging uitdrukkelijk was duidelijk gemaakt dat verzoekers nooit naar school waren geweest in Armenië en dat

zij dus absoluut geen Armeens beheersen, laat staan kunnen schrijven. Hierbij mag niet uit het oog verloren worden dat Armeens een eigen alfabet met 38 letters kent. Verzoekers kennen dit helemaal niet en zullen onredelijk zwaar geschaad worden wanneer zij nu terug met kleuters het alfabet zullen moeten aanleren.

Gelet op de bestreden beslissing hebben de ouders van verzoekers een taalttest laten afnemen van beide verzoekers door de sociaal culturele vereniging S(...). Deze test heeft enkel bevestigd wat de ouders van verzoekers al lang wisten, met name dat verzoekers de Armeense taal totaal niet machtig zijn. (stuk 4)

Een motief waarbij verwerende partij bepaalde eigen veronderstellingen over het taalgebruik in het gezin hanteert, kunnen natuurlijk nooit een afdoende motivering uitmaken, nu dergelijke motieven louter op onzekere gissingen gesteund zijn. In tegendeel getuigen dergelijke motieven enkel van een gebrekkige en zonzorgvuldige voorbereiding van de bestreden beslissing alsook van een onzorgvuldige feitenvinding.

In wezen lijkt de bestreden beslissing te stellen dat er in casu geen buitengewone omstandigheid kan zijn omdat de ouders van verzoekers mede aanleiding zijn van de situatie waar verzoekers zich nu in bevinden. Evenwel voegt de bestreden beslissing op die manier onterecht een extra voorwaarde toe aan de bepaling van art. 9 bis Vw. op welke manier de bestreden beslissing dit artikel 9 bis Vw. schendt.

Bijgevolg is er ook een schending van de motiveringsplicht voorhanden nu de motivering van dé bestreden beslissing gestoeld is op een juridisch onjuiste invulling van art. 9bis Vw..

Ingevolge de strikte invulling dewelke verwerende partij in strijd met art. 9bis Vw. gegeven heeft aan het begrip 'buitengewone omstandigheid', is de opgeworpen motivering uit de eerste bestreden beslissing dan ook juridisch onjuist.

Aldus zijn de motieven waarop verwerende partij zich baseert alles behalve deugdelijk en stroken zij niet met de juridisch correcte invulling van art. 9bis Vw. Minstens zijn de opgegeven motieven feitelijk onjuist of niet relevant.

Volgens verzoekers schendt de eerste bestreden beslissing hiermee ook de Wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (B.S. 12 september 1991).

Artikel 2 en 3 van deze wet bepalen: (...)

De Raad van State heeft uitdrukkelijk gesteld dat de Wet Motivering Bestuurshandelingen van toepassing is op beslissingen inzake verblijf en aanvragen volgend uit de Vreemdelingenwet:

“De bevestigende beslissing van weigering tot verblijf zoals alle bestuurshandelingen dient uitdrukkelijk gemotiveerd te worden en dit niet alleen op grond van art. 62 Vreemdelingenwet, doch eveneens op grond van art. 2 Wet Motivering Bestuurshandelingen. De motivering moet de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen. De motivering dient afdoende te zijn (art. 3 Wet Motivering. Bestuurshandelingen).”

(R.v.St. nr. 106.506, 13 mei 2002, <http://www.raadvst-consetat.be> (24 januari 2003); T.Vreemd. 2003, afl. 1, 67; T.Vreemd. 2002 (verkort), afl. 3, 325, noot VANHEULE, D..)

De motivering van de eerste bestreden beslissing is niet afdoende.

Het begrip ‘afdoende’ vervangt in deze de oorspronkelijke omschrijving uit het wetsvoorstel die stelde dat duidelijk, nauwkeurig, volledig en waarheidsgetrouw vermeld dient te worden wat de juridische en feitelijke overwegingen zijn die aan de grondslag liggen van de betreffende beslissing. (OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., Formele motivering van bestuurshandelingen, die Keure, Brugge, 1999, 143)

In het woord afdoende ligt enerzijds het evenredigheidsbeginsel en anderzijds de draagkrachtvereiste besloten. (ANDERSEN, R. en LEWALLE, P., “La motivation formelle des actes administratifs”, A.P.T. 1993, 62-85)

Het evenredigheidsbeginsel houdt in dat de motivering in rechte en in feite wat betreft de omvang afhankelijk is van het belang, dé aard en het voorwerp van de beslissing en het belang dat men hecht aan de motivering.

De draagkrachtvereiste aan de andere kant vereist dat de motivatie volstaat om de beslissing te dragen. Met andere woorden moeten de aangevoerde motieven pertinent zijn en de beslissing in rechte en in feite verantwoorden.

Verzoekers zijn van mening dat aan deze vereisten niet is voldaan.

Diezelfde motiveringsplicht werd eveneens opgenomen in artikel 62 Vw.: (...)

De motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat iedere beslissing van het bestuur óp motieven dient te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (A. MAST, J. DUGARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Kluwer 2014,73)

Het motiveringsbeginsel voor elke administratieve beslissing dient bovendien niet enkel te bestaan in zgn. in rechte aanvaardbare motieven, maar die motieven dienen bovendien een voldoende feitelijke grondslag te hebben. Zij dienen te steunen op werkelijk bestaande concrete feiten die relevant zijn.

Verzoekers hebben hoger aangetoond dat de motieven over de buitengewone omstandigheid die de scholing van verzoekers aangaat manifest fout of irrelevant zijn. Dit wordt ten overvloede nogmaals bewezen aan de hand van de stukken 4, 5 en 6 die verzoekers voegen bij huidig verzoekschrift.

3.

Het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat de beslissingen van administratieve overheden steunen op feitelijke gegevens die werkelijk bestaan en die juridisch juist gekwalificeerd worden. De overheid dient dan ook met de nodige zorgvuldigheid te werk te gaan bij de feitenvinding en de waardering van de feiten.

In casu heeft verwerende partij de stukken van de aanvraag niet goed onderzocht, maar louter geponeerd dat het niet aannemelijk is dat verzoekers kunnen aansluiten op 'het schoolsysteem in Armenië.

Mits een zorgvuldig onderzoek van de aanvraag en de stukken had verwerende partij moeten vaststellen dat door het afwijkende schoolsysteem, de vreemde taal met eigen alfabet en het specifieke schooltraject van verzoekers het juist niet mogelijk zal zijn voor verzoekers om een normale opleiding te krijgen in Armenië.

Met andere woorden had een overheid die haar beslissing zorgvuldig zou hebben voorbereid en zou hebben genomen, zeker wel vastgesteld dat er een buitengewone omstandigheid aanwezig was die de indiening van de aanvraag bij de burgemeester van Wortegem-Petegem mogelijk maakte.

4.

Door de facto te stellen dat de ouders van verzoekers de lagere schoolopleiding van verzoekers moeten onderbreken, brengt de verwerende partij het recht op onderwijs van verzoekers manifest in het gevaar.

De bestreden beslissing schendt op die manier de artikelen 9 § 3, 12, 27 en 28 Verdrag van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind.

Deze bepalingen hebben wel degelijk een rechtstreekse werking en kunnen dus door verzoekers worden ingeroepen ter vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

5.

Tenslotte schendt de eerste bestreden beslissing op deze manier ook het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

Volgens de eerste bestreden beslissing zouden de ouders van verzoekers de schoolopleidingen van hun kinderen moeten onderbreken zodat zij een aanvraag in hun thuisland zouden kunnen indienen.

Hiermee interpreteert de verwerende partij het begrip buitengewone omstandigheid uit art. 9 bis Vw. dermate restrictief dat verzoekers gedwongen zouden worden om de schoolopleiding van hun kinderen te onderbreken

Het redelijkheidsbeginsel vereist echter dat de beslissing in redelijke verhouding moet staan met de feiten. (R. TIJS, Algemeen bestuursrecht in hoofdlijnen, Antwerpen, Intersentia Rechtswetenschappen, 2012, 256.)

Het evenredigheids- of proportionaliteitsbeginsel dat een toepassing is van het redelijkheidsbeginsel houdt in dat de overheid in de uitoefening van haar bevoegdheid terughoudend moet zijn en er zorg moet voor dragen dat het nadeel dat zij berokkend aan de burger niet buiten verhouding staat met het nagestreefde doel.

In casu heeft de verwerende partij effectief de beoordeling van de regularisatieaanvraag zodanig streng toegepast, dat zij veel vérder gaat dan de bedoeling van de wetgever en hiermee verzoekers ernstige schade toebrengt.

Dat de eerste bestreden beslissing dan ook een onevenredige eis uitmaakt nu zij van de ouders van verzoekers verlangt dat zij de schoolopleiding in België zouden onderbreken om de aanvraag in te dienen in hun thuisland.

De verplichting om de lopende schoolopleiding in België te onderbreken zou regelrecht ingaan tegen de rechten en belangen van het kind, waarbij het middel gewoonweg buiten proportioneel is om het doel te bereiken.

Het enige middel is gegrond.

6.

Aangezien de eerste bestreden beslissing moet worden vernietigd, dient ook de tweede bestreden beslissing, als onderdeel van de complexe rechtshandeling die beide besluiten uitmaken te worden vernietigd.

Verzoekers kunnen verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State met betrekking tot de complexe rechtshandeling (R.v.St. nr. 177.447, 30 november 2007, www.raadvanstate.be)”

4.2 De Raad wijst erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62, § 1, eerste lid (oud) van de vreemdelingenwet – de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partijen niet kunnen voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden opgenomen zijn. In deze mate maken zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Uit het betoog van de verzoekende partijen en de verwijzing naar “*het motiveringsbeginsel*” blijkt daarnaast dat zij de eerste bestreden beslissing inhoudelijk bekritisieren, zodat het enig middel ook bekeken wordt vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr.

215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht (en de vraag of sprake is van een afdoende motivering) wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de eerste bestreden beslissing steunt, met name artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partijen eveneens de schending aanvoeren en dat luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partijen een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of hun aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de indiening van de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De gemachtigde beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland konden indienen, niet werden aanvaard of bewezen werden geacht.

De verzoekende partijen voeren in onderdeel 1. aan dat de gemachtigde artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet op een foutieve en kennelijk onredelijke wijze heeft toegepast. Zij stellen dat het gegeven dat zij mede door beslissingen van hun ouders in deze situatie van buitengewone omstandigheden zijn beland, geen afbreuk mag doen aan het recht dat de verzoekende partijen wordt geboden door voormeld artikel 9*bis* om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen bij de burgemeester van Wortegem-Petegem. De verzoekende partijen citeren vervolgens uit hun aanvraag van 23 december 2016 om machtiging tot verblijf en benadrukken dat het gevestigde rechtspraak is dat de onderbreking van een schoolopleiding van minderjarige kinderen als een buitengewone omstandigheid moet worden gezien. Zij wijzen erop dat zij de onmogelijkheid tot het volgen van een evenwaardige opleiding in Armenië hebben aangehaald en hun gebrekkige tot afwezige kennis van het Armeens. Vervolgens gaan de verzoekende partijen in op de verschillende overwegingen van de gemachtigde in antwoord op de in de aanvraag aangehaalde elementen. Zij menen dat deze motieven de eerste bestreden beslissing niet kunnen dragen, omdat ze ofwel manifest onjuist zijn ofwel getuigen van een manifest onzorgvuldige voorbereiding van de beslissing ofwel niet ter zake dienend zijn, en hoe dan ook het belang van het kind schaden.

Met betrekking tot het belang van het kind wijst de Raad er vooreerst op dat de verzoekende partijen niet aanvoeren op grond waarvan zij aannemen dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet rekening zou moeten houden met het belang van het kind. Hij benadrukt dat de gemachtigde bij de beoordeling van de elementen die als buitengewone omstandigheden worden aangevoerd, over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt. In de mate dat de verzoekende partijen in onderdeel 4. van het enig middel de schending aanvoeren van de artikelen 9, § 3, 12, 27 en 28 van het Kinderrechtenverdrag omdat hun recht op onderwijs in gevaar wordt gebracht, wijst de Raad op vaste rechtspraak van de Raad van State in dit verband. Deze stelt dat de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 9 mei 2012, nr. 8455 (c); RvS 30 maart 2005, nr. 142.729; RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partijen beweren, kunnen zij de rechtstreekse schending van voormelde bepalingen van het Kinderrechtenverdrag zodoende niet dienstig inroepen.

Met betrekking tot het motief van de gemachtigde dat hun ouders zich in illegaal verblijf hebben genesteld, stellen de verzoekende partijen dat dit geen verantwoording kan inhouden dat hun specifieke schooltoestand geen buitengewone omstandigheid zou zijn. Zij stellen dat het langdurig illegaal verblijf van de ouders nooit in het nadeel van de verzoekende partijen als minderjarige kinderen kan spelen. Dat de buitengewone omstandigheid misschien mede door hun ouders werd veroorzaakt, neemt volgens de verzoekende partijen niet weg dat er een buitengewone omstandigheid voorligt. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen met dit betoog slechts te kennen geven dat ze het niet eens zijn met het oordeel van de gemachtigde, maar dat zij geenszins uiteenzetten op welke manier het kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou zijn van de gemachtigde om in het kader van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening te houden met het feit dat de al gevolgde scholing in België geheel of gedeeltelijk in illegaal verblijf heeft plaatsgevonden en op te merken dat de ouders de belangen van hun kinderen hebben geschaad door zich in dergelijk verblijf te nestelen. Met hun kritiek geven de verzoekende partijen slechts blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. Het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad benadrukt dat het hem als annulatierechter niet toekomt zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de gemachtigde.

Verder voeren de verzoekende partijen aan dat zij wel degelijk uitdrukkelijk hebben gewezen op de onmogelijkheid om aan te sluiten in het Armeense schoolsysteem, waarbij zij verwijzen naar stuk 17 van de aanvraag om machtiging tot verblijf. De Raad wijst erop dat de gemachtigde uitgebreid is ingegaan op de door de verzoekende partijen in dit verband aangebrachte elementen, waaronder de verschillen in niveau en studieprogramma tussen het Belgische en het Armeense onderwijsstelsel en het gegeven dat de verzoekende partijen in Armenië nooit naar school zijn geweest. Met betrekking tot de kennis van het Armeens stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen herhalen dat zij deze taal absoluut niet beheersen. Met het gegeven dat Armeens een eigen alfabet met 38 letters kent en dat de verzoekende partijen na het nemen van de eerste bestreden beslissing een taaltest hebben afgenomen, waarvan zij een stuk bij hun verzoekschrift voegen en waaruit moet blijken dat zij de Armeense taal totaal niet machtig zijn, kon de gemachtigde bij het nemen van de eerste bestreden beslissing geen rekening houden, aangezien deze elementen slechts voor het eerst bij het huidig verzoekschrift naar voren werden gebracht. Vervolgens stellen de verzoekende partijen het volgende: *“Een motief waarbij verwerende partij bepaalde eigen veronderstellingen over het taalgebruik in het gezin hanteert, kunnen natuurlijk nooit een afdoende motivering uitmaken, nu dergelijke motieven louter op onzekere gissingen gesteund zijn. In tegendeel getuigen dergelijke motieven enkel van een gebrekkige en zonzorgvuldige voorbereiding van de bestreden beslissing alsook van een onzorgvuldige feitenvinding.”* De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen met deze vage bewoordingen nalaten om duidelijk te maken op welke *“bepaalde eigen veronderstellingen”* zij precies doelen en om concreet aan te geven in welke zin zij menen dat sprake is van een niet-afdoende motivering, van een gebrekkige en onzorgvuldige voorbereiding en van een onzorgvuldige feitenvinding. Met betrekking tot de overige onderdelen van de motivering van de gemachtigde aangaande de mogelijkheid tot aansluiten bij het Armeens schoolsysteem beperken de verzoekende partijen zich opnieuw tot het voorstaan van een andere feitelijke beoordeling dan die van de gemachtigde. Het volstaat voor de Raad dan ook te verwijzen naar hetgeen hij hieromtrent hoger heeft vastgesteld. Gelet op het bovenstaande kunnen de verzoekende

partijen niet voorhouden dat de gemachtigde “zomaar” zou gesteld hebben dat hun ouders het niet aannemelijk zouden hebben gemaakt dat zij in Armenië niet zouden kunnen aansluiten op school.

Vervolgens voeren de verzoekende partijen aan dat de eerste bestreden beslissing in wezen lijkt te stellen dat er *in casu* geen buitengewone omstandigheid kan zijn omdat hun ouders mede aanleiding zijn van de situatie waarin de verzoekende partijen zich nu bevinden. Zij stellen dat op die manier onterecht een extra voorwaarde aan de bepaling van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt toegevoegd en de eerste bestreden beslissing op deze manier voormeld artikel 9bis schendt. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen niet duidelijk maken op grond waarvan zij uit de eerste bestreden beslissing afleiden dat de gemachtigde als voorwaarde zou hebben toegevoegd dat ouders niet mede aanleiding zouden mogen zijn voor de situatie van hun kinderen, opdat van buitengewone omstandigheden sprake zou kunnen zijn. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde weliswaar meermaals naar de houding van de ouders van de verzoekende partijen verwijst, maar uit de bewoordingen van de gemachtigde blijkt niet dat hij omwille hiervan de verschillende in de aanvraag als buitengewone omstandigheden aangehaalde elementen als buitengewone omstandigheid afwijst. Zoals hoger reeds aangegeven, antwoordt de gemachtigde uitgebreid, door middel van meerdere overwegingen, op de aangehaalde elementen. De restrictieve lezing van de eerste bestreden beslissing die de verzoekende partijen voorstaan, vindt dan ook geen steun in de bewoordingen van die beslissing.

Met hun betoog kunnen de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde het begrip ‘buitengewone omstandigheden’ te strikt zou hebben ingevuld, dat de opgegeven motieven feitelijk onjuist of niet relevant zouden zijn of dat de motivering niet afdoende zou zijn.

In onderdeel 3. van het enig middel gaan de verzoekende partijen nogmaals in op de motivering van de gemachtigde aangaande het aansluiten op het schoolsysteem in Armenië, deze keer in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad wijst erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het volstaat voor de Raad om te verwijzen naar hetgeen hij aangaande de betrokken motivering hoger reeds heeft vastgesteld. Uit deze vaststellingen blijkt dat de verzoekende partijen niet kunnen voorhouden dat de gemachtigde “*louter geponeerd*” zou hebben dat het niet aannemelijk is dat ze kunnen aansluiten op het schoolsysteem in Armenië, en dat hij de bij de aanvraag gevoegde stukken niet goed onderzocht zou hebben. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

In onderdeel 5. van het enig middel voeren de verzoekende partijen een schending van het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel aan. Zij stellen dat de gemachtigde het begrip ‘buitengewone omstandigheid’ zo restrictief interpreteert dat de eerste bestreden beslissing hun ouders dwingt de schoolopleidingen van de verzoekende partijen te onderbreken. Zij menen dat dit een onevenredige eis is, en dat deze verplichting regelrecht ingaat tegen de rechten en de belangen van het kind, waarbij het middel gewoonweg “*buiten proportioneel*” is om het doel te bereiken.

De Raad wijst erop dat het redelijkheidsbeginsel slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

De Raad herhaalt met verwijzing naar zijn vaststellingen in het kader van het eerste onderdeel van het enig middel dat de gemachtigde uitgebreid heeft gemotiveerd waarom hij oordeelde dat het gegeven dat de verzoekende partijen hun scholing in België zouden moeten onderbreken geen buitengewone omstandigheid uitmaakt, en dat de verzoekende partijen met hun betoog in de verschillende onderdelen van het enig middel niet kunnen aannemelijk maken dat de overwegingen van de gemachtigde in dit verband niet zouden volstaan. Door louter te stellen dat het middel “*gewoonweg buiten proportioneel*” is om het doel te bereiken, maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de beslissing van de

gemachtigde tegen alle redelijkheid ingaat. Een schending van het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

In onderdeel 6. van het enig middel stellen de verzoekende partijen dat, aangezien de eerste bestreden beslissing moet worden vernietigd, ook de tweede bestreden beslissing, als onderdeel van de complexe rechtshandeling die beide besluiten uitmaken, moet worden vernietigd. De Raad wijst er echter op dat uit het bovenstaande is gebleken dat een vernietiging van de eerste bestreden beslissing niet aan de orde is, zodat ook een vernietiging van de tweede bestreden beslissing niet aan de orde is.

Het enig middel is ongegrond.

4.3 De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend achttien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE